

PROTOKOLLAT

med tilkendegivelse af 22. september 2010

i

faglig voldgift:

HK/Privat

for

A

mod

Dansk Erhverv

for

Dansk Værdihåndtering A/S

Sagen forhandlede den 22. september 2010.

Den faglige voldgiftsret bestod af faglig sekretær Hanne Sørensen og faglig sekretær Liselotte Højer, begge udpeget af klager, underdirektør Morten Schønning Madsen og overenskomstchef Peter Vibe Jespersen, begge udpeget af indklagede, samt som opmand undertegnede højesteretsdommer Lene Pagter Kristensen.

Som procedør for klager mødte advokat Kirstine Emborg Bünemann.

Som procedør for indklagede mødte advokatfuldmægtig Jannie Merete Pedersen.

Klager nedlagde påstand om, at den indklagede virksomhed skal betale en efter voldgiftsrettens skøn fastsat godtgørelse til A dels for usaglig opsigelse, som samtidig er i strid med overenskomstparternes aftale om implementering af deltidsdirektivet, dels for mangelfuldt ansættelsesbevis.

Indklagede nedlagde påstand om frifindelse.

Der blev afgivet forklaring af A, Driftschef John Wilstrup og Supervisor Inge Helene Olsen.

Sagen procederedes.

Der blev ikke opnået flertal for en afgørelse blandt de af parterne valgte medlemmer. Afgørelsen blev herefter overladt til opmanden, som udtalte:

Twisten i sagen angår, om A i november 2008 med rette anså sig for ansat i en deltidsstilling med et timetal på 100-120 timer pr. måned, og om hun har været berettiget til at anse indklagedes nedvarsling af hendes timetal som en opsigelse af hende, som har været usaglig og i strid med overenskomstparternes aftale om implementering af deltidsdirektivet. Der er derudover tvist om, hvorvidt As ansættelsesbevis har været mangelfuldt som følge af, at det indeholdt ukorrekte oplysninger om arbejdstiden.

I As ansættelseskontrakt af 19. september 2007, som er underskrevet af hende, er angivet, at hun blev ansat i en deltidsstilling som tælleassistent baseret på 80 timer pr. måned.

A, som ikke ønskede en fuldtidsstilling, var allerede ved aftalens indgåelse interesseret i flere timer end det timetal, som fremgik af ansættelseskontrakten, men det er ikke godtgjort, at hun ved ansættelsessamtalen fik stillet andet i udsigt end, at virksomheden, hvis hun var interesseret heri, ville være indstillet på at give hende ekstravagter, i det omfang det var muligt.

Det er efter bevisførelsen ikke godtgjort, at disse vilkår for ansættelsesforholdet efterfølgende er blevet ændret. Dette gælder uanset, at hun fra oktober 2007 til november 2008 rent faktisk arbejdede så meget, at det ifølge klager svarede til ca. 115 timer pr. måned. Timetallet varierede således betydeligt fra måned til måned og svarede i flere af månederne stort set til det timetal, som fremgik af ansættelseskontrakten. I de øvrige måneder svingede timetallet mellem 100 og 136, men det må efter bevisførelsen lægges til grund, at dette beroede på, at hun selv havde tilkendegivet at være interesseret i flere vagter, end hun var forpligtet til, og at arbejdsgiveren ved tildelingen af ledige vagter havde gjort, hvad man kunne, for at tilgodese hendes ønsker, i det omfang det var muligt. Hun kunne ikke med rette påregne, at hun på baggrund af dette forløb havde erhvervet et retskrav på fast at få tildelt et højere timetal end det, der fremgik af ansættelseskontrakten, og hun kunne heller ikke støtte en forventning herom på arbejdsgiverens tilkendegivelser. Den indklagede virksomhed havde tværtimod udtrykkeligt afslået hendes ønske om at få en ny kontrakt med et højere garanteret timetal.

Den indklagede virksomhed var derfor ved vagtplanlægningen for januar 2009 berettiget til at give hende et vagtskema alene dækkende det garanterede timetal på 80 timer, da virksomheden ikke på tidspunktet for vagtplanlægningen havde nogen overskydende vagter, som hun kunne få.

Det krav, som A efter samråd med HK Århus fremsatte i sin mail af 24. november 2008 om, at virksomheden ikke kunne sætte hendes timetal ned uden varsling, uanset hvad hendes kontrakt lød på, var derfor uberettiget. Indklagedes mail af samme dato kan endvidere ikke anses som en anerkendelse af, at hun kontraktmæssigt havde krav på mere end 80 timer pr. uge, da svaret blot fremstår som et forsøg på at undgå konflikt og skabe ro om sagen.

Det følger af det anførte, at As reklamation over vagtplanlægningen for januar 2009 ikke var berettiget, og at indklagede ikke har foretaget en væsentlig ændring af hendes arbejdsvilkår.

As opsigelse har dermed beroet alene på hendes egne forhold, ligesom det ikke er godtgjort, at der er sket tilsidesættelse af aftalen om implementering af deltidsdirektivet eller af reglerne om ansættelsesbevis.

Opmanden tilkendegav på denne baggrund, at en eventuel kendelse vil falde ud til fordel for den af indklagede nedlagte frifindelsespåstand.

Parterne tog denne tilkendegivelse til efterretning og var enige om, at sagen afsluttes ved, at tilkendegivelsen dem imellem tillægges virkning som en kendelse, og at hver part bærer egne omkostninger ved sagens behandling og halvdelen af udgiften til opmanden.

Sagen sluttet.

København, den 24. september 2010.

Lene Pagter Kristensen